

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **T. T. T.**, narozena X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem X

zastoupena advokátem JUDr. Milanem Štembergem
sídlem Cyrila Boudy 1444, Kročehlavy, Kladno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

za účasti: **S. P.**, narozen X
státní příslušník Polské republiky
bytem X

zastoupen opatrovníkem Magistrátem města Kladna
sídlem náměstí starosty Pavla 44, Kladno

zastoupeným advokátem Mgr. et Mgr. Romanem Hoštou
sídlem Saskova 1625, Kladno

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 28. 3. 2023, č. j. OAM-14117-29/PP-2021,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2023, č. j. OAM-14117-29/PP-2021, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Milana Štemberga.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 240/2022 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR rodinného příslušníka občana EU, neboť je důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Současně podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobkyni lhůtu k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.
2. Žalobkyně uvádí, že v ČR vychovává dvě nezletilé děti – osobu zúčastněnou na řízení (dále též „syn žalobkyně“) a nezl. T. V., narozenou X, státní příslušnici Vietnamské socialistické republiky (dále jen „dcera žalobkyně“; společně se synem žalobkyně dále jen „dětí žalobkyně“). Děti žalobkyně pobývají na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně namítá, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí po dvouleté nečinnosti, přičemž výslovně uplatňuje dva žalobní body: (i) napadené rozhodnutí je založeno na nesprávné úvaze o možnosti žalobkyně narušit veřejný pořádek a (ii) úvaha o nalezení rovnováhy mezi veřejným pořádkem a zásahem do rodinného života žalobkyně je nezákonná.
3. V rámci prvního žalobního bodu žalobkyně uvádí, že je nesprávný závěr, že jednání žalobkyně představuje důvodné nebezpečí, že ohrozí veřejný pořádek, a to zejména v kontextu jejího chování po jednání, které jí je vytýkáno. Žalovaný přehlíží, že žalobkyně řádně vykonala trest, který jí byl uložen, ve výkonu trestu prokázala podstatné polepšení, a proto byla podmíněně propuštěna. Od té doby žije řádným životem včetně absolvování pravidelného dohledu Probační a mediační službou. Z vykonaného trestu se řádně poučila, a není namístě předpokládat, že by byla hrozbou pro bezpečnost či veřejný pořádek v ČR. Napadené rozhodnutí je tedy jen dalším trestem za jednání, za které již byla žalobkyně potrestána. Odporuje tak zákazu dvojího trestání za stejný skutek, neboť se jí snaží fakticky udělit vyhoštění, ač byla za své jednání potrestána a trest vykonala. Závažnost jejího jednání je žalovaným zveličována. Pokud by trestní soudy dospěly k názoru, že žalobkyně je hrozbou pro veřejný pořádek, mohly jí uložit trest vyhoštění, což neučinily.
4. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný si je vědom skutečnosti, že má rodinu, která je pevně ukotvena v ČR a která je na ní závislá. Děti žalobkyně, z nichž jedno je občanem EU a druhé má povolen trvalý pobyt, jsou nezletilé a žalobkyně je vychovává jako samoživitelka. Úkolem žalovaného bylo v napadeném rozhodnutí řádně zhodnotit tvrzený zájem státu na tom, aby opustila území ČR, oproti ústavně chráněnému právu žalobkyně na ochranu rodiny. Žalovaný tvrdí, že se s tímto střetem dvou práv chráněných zájmů vypořádal, ale ve skutečnosti tuto otázku pominul. Žalovaný se omezil na konstatování, že si při páčání trestné činnosti musela být vědoma, že následkem jejího jednání může být ukončení jejího

pobytu, a že tedy její právo na ochranu rodinného života není podstatné. V situaci, kdy se do střetu dostávají dvě právem chráněné hodnoty, je potřeba zvážit nalezení rovnováhy. Na to žalovaný rezignoval, neboť se problematikou ochrany rodinného života vůbec nezatežoval. Měl zvážit, zda tvrzená ochrana veřejného pořádku vyžaduje fakticky vyhoštění z ČR i dvou nezletilých dětí žalobkyně (jedno je přitom občanem EU), které obě v ČR strávily téměř celý život, zemi původu žalobkyně neznají a v případě výkonu napadeného rozhodnutí budou vykořeněny ze svého prostředí.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že napadené rozhodnutí řádně zdůvodnil a posoudil veškeré zákonné skutečnosti. Žalobkyně se podílela na trestné činnosti společně se svým druhem (T. M. P., narozen X, státní příslušník Polské republiky; dále jen „druh žalobkyně“), který je současně otcem syna žalobkyně. Společně organizovali výrobu a prodej pervitinu ve své prodejně i v bytě, kde bydlely i děti žalobkyně. Žalobkyně se věnovala závažné trestné činnosti (skladovala padělané oblečení a prodávala pervitin), aniž by brala ohled na své děti, přičemž si musela být vědoma, že uložení trestu může vést ke zrušení jejího pobytového oprávnění. V zemi původu žalobkyně žila více než polovinu svého života, a návrat tak pro ni nebude představovat nepřekonatelnou překážkou. Její trestní minulost rozhodně nesvědčí o její úspěšné integraci do české společnosti, jelikož předchozí odsouzení ji neodradilo od páčání další trestné činnosti. Šlo o tři odsouzení pro trestný čin na území ČR, a to za úmyslné trestné činy. Nelze opomenout časovou blízkost jednotlivých odsouzení. Její společenská nebezpečnost se stupňuje, jelikož druhý a třetí trestný čin se pojí s ohrožením zdraví druhých osob. Ačkoliv žalobkyně na území ČR pobývala od roku 2004 do roku 2021, nebyla ochotna a schopna dodržovat a respektovat její zákony. Žalobkyně ani ve vyjádření k podkladům před vydáním napadeného rozhodnutí, ani v žalobě nenamítala nejlepší zájem dětí. O děti žalobkyně se po dobu trvání její vazby a vazby jejího druha, stejně jako po dobu výkonu jejich trestů odnětí svobody starala „babička“ paní N. T. N. Manžel žalobkyně a otec dcery žalobkyně má na území ČR ukončený dlouhodobý pobyt a nachází se s nejvyšší pravděpodobností v zemi původu žalobkyně. Žalobkyně měla dostatek času, si od podmíněčného propuštění (11. 8. 2020) a právní moci rozhodnutí o zrušení jejího trvalého pobytu (26. 5. 2021) v zemi původu opět vybudovat zázemí, neboť je jí hrozba opuštění ČR známa více než 3 roky. Řízení o zrušení trvalého pobytu bylo zahájeno dne 22. 10. 2019 a již v době páčání opakované závažné trestné činnosti si musela být vědoma případných následků svého jednání. V zemi původu se nacházejí i ostatní příbuzní, kteří jí budou schopni pomoci, aby měla zajištěno ubytování, mohla být zaměstnána nebo začala podnikat. Již dva a půl roku se žalobkyně nachází na svobodě. Fakt, že žalobkyně nebude disponovat povolením k pobytu na území ČR a bude muset vycestovat do země původu, bude velkým zásahem do soukromého a rodinného života dětí žalobkyně. Pokud připustíme možnost, že by měly následovat matku do země jejího původu, jejich věk tomu není překážkou. Země původu žalobkyně disponuje hustou a kvalitní sítí škol základního vzdělání, navíc se tam nachází i manžel žalobkyně, který uvítá možnost setkání se svou dcerou. Žalobkyně je z hlavního města země původu a nelze předpokládat, že by tam nenalezla možnost ubytování, zaměstnání či podnikatelské příležitosti. Žalobkyně nekonkretizovala, proč by se nemohla se svými dětmi vrátit do země původu. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2022, č. j. 51 A 39/2021-75. Žalobkyně ve správním řízení netvrdila žádné specifické a konkrétní okolnosti vztahující se k jejímu rodinnému životu, pouze argumentovala tím, že v ČR rodinný život se svými dětmi vede a sdílí s nimi společnou domácnost, přičemž ani dále nerozvedla, jak jsou její děti závislé na jejím pobytu na území. Vzhledem k tomu

žalovaný neměl povinnost rodinný život žalobkyně dále zkoumat. Žalobkyně a její druh se trestné činnosti dopouštěli v době, kdy vedli společný rodinný život na území a měli společné dítě. Namísto vedení rodinného života se dopouštěli velmi závažné úmyslné trestné činnosti. Žalovaný si je vědom čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“) a potřeby posuzování dopadu do soukromého a rodinného života cizince i s ohledem na nejlepší zájem dítěte. Ovšem žalobkyně kvůli své trestní minulosti v organizované skupině, se kterou páchala drogovou kriminalitu více než závažného rozsahu, a opakované úmyslné trestné činnosti nerespektuje právní předpisy ČR, a nadále tak představuje aktuální ohrožení veřejného pořádku. Nejsou dány žádné okolnosti svědčící o tom, že podobné jednání u ní do budoucna nehrozí. Na základě okolností spáchání trestné činnosti, délky zkušební doby a návratu žalobkyně do sociálního prostředí, ve kterém trestnou činnost páchala, žalobkyně i nadále představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek.

6. Soudem ustanovený opatrovník syna žalobkyně sdělil, že syn žalobkyně bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Z jeho podání dále vyplývá, že by v jeho případě měly být chráněny jeho práva a oprávněné zájmy podle Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.). Syn žalobkyně prožil svůj dosavadní život v ČR, proto změny výchovného prostředí budou mít značný dopad na jeho další vývoj.

Skutková zjištění známá soudu z jeho činnosti

7. Zdejší soud vycházel v rozsudku č. j. 51 A 39/2021-75 z následujících skutkových okolností:
8. Děti žalobkyně se narodily v ČR. Žalobkyně byla od března 2018 ve vazbě, na kterou navazoval výkon trestu odnětí svobody. Otec žalobkyně T. B. D. na území ČR pobývá, ale společnou domácnost se žalobkyní nesdílí a po celou dobu jejího výkonu trestu odnětí svobody ji ve věznici ani jednou nenavštívil. Druh žalobkyně podle potvrzení Věznice Oráčov vykonává trest odnětí svobody s předpokládaným koncem trestu ke dni 11. 2. 2027. Podle zprávy Magistrátu města Kladna, oddělení sociálně-právní ochrany dětí, ze dne 20. 11. 2019, č. j. OM/0926/2019, se v době, kdy žalobkyně vykonávala trest odnětí svobody, o děti žalobkyně starala na základě plné moci paní N. T. N., nar. X, která nerozumí česky, společně s paní N. T. K. L., nar. X. Příbuzenský poměr paní N. T. N. k žalobkyni a dětem žalobkyně nebyl prokázán [v rodném listě žalobkyně je jako matka uvedena T. (nebo T.) N. T., narozena X, která nikdy nebyla držitelkou pobytového oprávnění na území ČR].

Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

9. Žalobkyně dne 1. 9. 2021 podala žádost rodinného příslušníka občana EU o vydání povolení k přechodnému pobytu, k níž mimo jiné přiložila rodný list osoby zúčastněné na řízení vydaný Magistrátem města Kladna dne 18. 3. 2019, č. tiskopisu RA 259596 (kniha narození sv. 56, roč. 2015, strana/list 42, poř. č. 218), z něhož vyplývá, že otcem syna žalobkyně je druh žalobkyně.
10. Opatřením ze dne 3. 11. 2021, č. j. OAM-14117-15/PP-2021, žalovaný vyzval žalobkyni k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Z protokolu ze dne 23. 11. 2021 vyplývá, že se téhož dne žalobkyně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že se písemně vyjádří ve lhůtě 30 dnů. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k žádosti žalobkyně opatřením proti nečinnosti ze dne 7. 3. 2023, č. j. MV-29160-3/SO-2023,

přikázala žalovanému, aby do 60 dnů od doručení opatření vydal rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU.

11. Žalobkyně pobývala v ČR nepřetržitě od roku 2004 na základě povolení k trvalému pobytu. Výrokem I rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2021, č. j. OAM-2987-39/ZR-2019, byla žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu z důvodu, že se jako spolupachatelka dopustila zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a 2 písm. b) a c) trestního zákoníku, za který byla odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 36 měsíců. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 19. 5. 2021, č. j. MV-63504-6/SO-2021, výrok I rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2021 v řízení o odvolání žalobkyně potvrdila. Zdejší soud rozsudkem č. j. 51 A 39/2021-75 žalobu žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl.
12. Součástí správního spisu jsou mimo jiné následující podklady: (i) opatření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 19. 8. 2021, č. j. KRPS-204042-14/ČJ-2021-010035, o oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně; (ii) výpisy z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR ve vztahu k žalobkyni a synovi žalobkyně; (iii) výpisy a opisy z evidence Rejstříku trestů ve vztahu k žalobkyni; (iv) rozhodnutí trestních soudů (viz bod 13 tohoto rozsudku).
13. Žalobkyně byla poprvé odsouzena rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 20. 10. 2016, č. j. 1 T 125/2016-341, jako spolupachatelka přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu 12 měsíců. Poté byla žalobkyně odsouzena rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 6. 6. 2017, č. j. 1 T 186/2016-504, za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu 30 měsíců (při současném zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu v Kladně č. j. 1 T 125/2016-341). Konečně byla žalobkyně odsouzena rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 31. 1. 2019, č. j. 1 T 171/2018-1015, a to jako spolupachatelka zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a 2 písm. b) a c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 36 měsíců. Odvolání žalobkyně proti poslední zmiňovanému rozsudku bylo zamítnuto usnesením zdejšího soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 To 104/2019-1091; následné dovolání bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 11 Tdo 1198/2019.
14. Podle výpisu z evidence Rejstříku trestů byl žalobkyni dne 13. 2. 2020 nařízen výkon trestu odnětí svobody uložený rozsudkem Okresního soudu v Kladně č. j. 1 T 186/2016-504. Na základě usnesení Okresního soudu Praha-západ ze dne 11. 8. 2020, č. j. 1 PP 55/2020-136, byla žalobkyně podmíněně propuštěna z trestu odnětí svobody, přičemž jí byla stanovena zkušební doba v trvání 3 let za současného vyslovení dohledu.
15. Z kopie prozatímního cestovního dokladu Polské republiky vydaného dne 27. 7. 2021 s platností do 27. 7. 2022 č. PC 9001773 vyplývá, že syn žalobkyně má státní příslušnost Polské republiky.
16. Napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. V jeho odůvodnění mimo jiné uvedl, že z Cizineckého informačního systému a

předloženého rodného listu vyplývá, že syn žalobkyně je státní příslušník Polské republiky. Žalobkyni lze považovat za rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je matkou občana EU, o kterého skutečně pečuje. Kromě něj se na území ČR nachází také dcera žalobkyně, která je státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky. Děti žalobkyně pobývají na území na základě trvalého pobytu. Žalovaný dospěl k závěru, že je dán důvod pro zamítnutí žádosti. Pokud se žalobkyně dopustila jednání, které je trestným činem, jedná se o narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců pojem „veřejný pořádek“ či „závažné narušení veřejného pořádku“ nevymezuje a užívá pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ v různých ustanoveních a kontextech. Pojem „veřejný pořádek“ nebo „závažné narušení veřejného pořádku“ jsou tak neurčitými právními pojmy. „Veřejný pořádek“ zahrnuje v obecné rovině základní normy, které se považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vyplývá, že při výkladu pojmů veřejný pořádek podle zákona o pobytu cizinců je třeba brát v úvahu celkový smysl právní úpravy a přihlížet k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž je tento pojem použit. Podle judikatury NSS je účelem těchto ustanovení ochrana veřejného pořádku do budoucna, přičemž je třeba přihlídnout k charakteru a závažnosti spáchané trestné činnosti nebo například místu spáchání trestného činu, době, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délce jeho pobytu v ČR, nebo k tomu, zda se po příchodu do ČR dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti. Podle NSS nemusí jít přitom pouze o jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu. Podle čl. 27 směrnice č. 2004/38/ES odeprání práv podle směrnice musí být založeno na osobním chování dotyčného jednotlivce a musí představovat aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takového opatření neodůvodňuje. Nicméně jednání, které naplňuje znaky trestného činu, může mít celou škálu podob a může nabývat různé společenské nebezpečnosti (neúmyslný/úmyslný trestný čin, přečin/zločin, opakovaná trestná činnost). Podle NSS za závažné narušení veřejného pořádku nelze bez dalšího jednoznačně označit takové protiprávní jednání, které vede až k pravomocnému odsouzení, a je třeba zabývat se závažností protiprávní činnosti a okolnostmi odsouzení. Z judikatury NSS vyplývá, že ačkoliv bylo odsouzení zahlazeno, nebrání to v tom, aby totéž jednání bylo považováno za závažné porušení veřejného pořádku, neboť zahlázení odsouzení nenastoluje fikci, že se trestný čin nestal.

17. Žalovaný dospěl k závěru, že jednání žalobkyně naplňující skutkovou podstatu několika trestných činů představuje i nadále závažné narušení veřejného pořádku. V té souvislosti odkázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 51 A 39/2021-75. Žalobkynino jednání nabylo opakovaně takové společenské nebezpečnosti, že byla naplněna skutková podstata hned několika trestných činů. Normy trestního práva chrání ty nejzákladnější hodnoty lidské, společenské, majtkové. Jednání naplňující skutkovou podstatu trestného činu je samo dosti závažné, aby bylo možno hovořit o závažném narušení veřejného pořádku. Žalobkyně se trestné činnosti dopouštěla opakovaně, přičemž další trestné činy spáchala v době podmíněného propuštění. Žalobkyně se ze svých činů a následných trestů nepoučila a uložený trest nevedl k její nápravě. Nejednalo se o jediné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Nelze opomenout časovou blízkost jednotlivých odsouzení. Žalobkynina společenská nebezpečnost se stupňuje, jelikož druhý a třetí trestný čin se již pojí s ohrožením na zdraví druhých osob. Podle rozsudku Okresního soudu v Kladně č. j. 1 T 186/2016-50 je

nutno obecnou a typovou společenskou škodlivost trestného činu žalobkyně hodnotit jako poměrně vysokou, a to tím spíše, že již byla za drogovou trestnou činnost odsouzena. Ačkoliv žalobkyně na území ČR pobývala od roku 2004 do roku 2021 na základě platného povolení k trvalému pobytu, nebyla ochotna a schopna dodržovat zákony a normy platné ve společnosti a byla si vědoma svého protiprávního jednání. Zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy se žalobkyně dopustila opakovaně mezi lety 2014 a 2015 a následně v rámci podmíněného propuštění v přesně nezjištěné době, nejméně však od počátku roku 2017 do zadržení dne 13. 3. 2018. Že se jednotlivé útoky proti hodnotám chráněným trestním zákonem opakují, svědčí o aktuálnosti nebezpečí opětovného závažného narušení veřejného pořádku. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ze dne 23. 11. 2010, *Tsakouridis*, C-145/09, podle kterého mimo jiné nedovolený organizovaný obchod s omamnými látkami spadá pod pojem veřejný pořádek. Nevydání povolení k přechodnému pobytu žalobkyni je prokazatelně odůvodněno ochranou veřejného pořádku. Právě z důvodu trestné činnosti byla žalobkyni zrušena platnost jejího trvalého pobytu na území. Její jednání nabylo opakovaně takové společenské nebezpečnosti, že byla naplněna skutková podstata hned několika trestných činů. Žalobkyně stále představuje nebezpečí veřejnému pořádku. Dne 11. 8. 2020 byla podmíněně propuštěna z trestu odnětí svobody, přičemž jí byla stanovena zkušební doba v trvání 36 měsíců za současného vyslovení dohledu, tj. do dne 11. 8. 2023. Žalobkyně byla zatím pouze podmíněně propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody a nebylo rozhodnuto o tom, zda se osvědčila. Žalovaný je nucen akceptovat rozhodnutí soudu a až po uplynutí zkušební doby je schopen posoudit, zda se poučila, či nikoliv, neboť do této doby nelze hovořit o osvědčení se žalobkyně. Žalobkyně musí prokázat „české společnosti“ a „právnímu systému“, že se osvědčila a že uložený trest byl dostačující, a to především tím, že bude vést řádný život. Žalobkyně jednou soudně stanovenou podmínku porušila a dál páchala trestnou činnost. Žalovaný s odkazem na rozsudek č. j. 51 A 39/2021-75 uvedl, že ani případným úspěšným uplynutím zkušební doby podmíněného propuštění nepřestane žalobkyně představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že žalobkyně i nadále představuje nebezpečí veřejnému pořádku, a to s ohledem na předchozí závažnou trestnou činnost.

18. S odkazem na judikaturu NSS žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že je třeba zároveň zkoumat dopady rozhodnutí do osobního života cizince i jeho rodinných příslušníků, a to v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Evropská úmluva o lidských právech“) a čl. 27 odst. 2 a čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES. Důsledkem napadeného rozhodnutí je zamítnutí žádosti žalobkyně vedoucí k její povinnosti vycestovat z území ČR, nejspíše do země původu. Přiměřenost se posuzuje z hlediska rodinného a soukromého života cizince a toho, jakým způsobem bude narušen. Demonstrativní výčet kritérií v § 174a zákona o pobytu cizinců je inspirován judikaturou Evropského soudu pro lidská práva vážící se k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. V případě žalobkyně její pobyt na území představuje závažné narušení veřejného pořádku, přičemž je zde zájem na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří takové ohrožení představují. Článek 8 Evropské úmluvy o lidských právech předpokládá, že ohrožení bezpečnosti státu je situace, kdy je zásah do práva jednotlivce na soukromý a rodinný život přípustný. Proto by zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území v takové situaci mohlo dojít pouze tehdy, kdyby zásah do soukromého či rodinného života byl skutečně mimořádně závažný. Žalovaný zjistil, že se na území ČR nacházejí děti žalobkyně, které pobývají na území na základě

povoleného trvalého pobytu. O děti žalobkyně údajně v době výkonu žalobkynina trestu pečovala žalobkynina „matka“, paní N. T. N., která není v současné době držitelkou žádného oprávnění k pobytu. Druh žalobkyně, který je otcem syna žalobkyně, se podílel na závažné trestné činnosti společně se žalobkyní, která přitom nebrala ohled na své nezletilé děti. V zemi původu žalobkyně žila polovinu svého života, a návrat tak pro ni nebude představovat nepřekonatelnou překážkou. Trestní minulost žalobkyně nesvědčí o její úspěšné integraci do české společnosti, jelikož ani předchozí odsouzení ji neodradilo od páčání trestné činnosti. Takoví rodiče mohou jen stěží výchovně působit na své děti. Je pouze na žalobkyni, aby po zrušení svého pobytového oprávnění našla cestu, která by jí umožnila soužití s jejími dětmi. Žalovaný pak opětovně odkázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 51 A 39/2021-75, podle kterého čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. Podle naposled citovaného rozsudku zdejšího soudu z obecných tvrzení žalobkyně nelze v daném případě dovodit nemožnost realizace jejího rodinného života v zemi původu, přičemž zde není žádná konkrétní objektivní překážka, jež by bránila přestěhování žalobkyně včetně jejích dětí do země původu a jejich společnému životu; žalobkyně je v produktivním věku, svůj rodný jazyk zjevně ovládá a s reintegrací v zemi původu by tak neměla mít zásadní problém; jakkoliv děti žalobkyně žijí od narození v ČR, odmala se pohybují ve vietnamské komunitě a vietnamsky se zjevně dorozumí; žalobkyně netvrdila, že by její věk, zdravotní stav či jiná okolnost byly na překážku návratu do země původu. Okolnosti, kvůli kterým zdejší soud takto rozhodl, sahají až do současné doby, žalovaný proto nepovažuje neudělení přechodného pobytu za neadekvátní. S odkazem na judikaturu NSS žalovaný dodal, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. V případě žalobkyně její odsouzení a trestná činnost jednoznačně převažují nad jejími zájmy žalobkyně. Na straně žalobkyně nejsou zjištěny žádné závažnější skutečnosti, které by mohly znamenat nepřiměřenost rozhodnutí ve věci neudělení přechodného pobytu. Žalobkyně zasah do svého soukromého nebo rodinného života zapříčinila sama svým protiprávním jednáním. Dopustila se natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jejího rodinného života považovat za nepřiměřený. Na tom nic nemění ani podmíněné propuštění.

Posouzení žaloby soudem

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny stanovené formální náležitosti. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud rozhodl bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 s. ř. s.
20. Žaloba je důvodná.
21. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana EU pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana EU mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.
22. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

23. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
24. Podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úřední věstník Evropské unie 2012/C 326/01; dále jen „SFEU“) se zavádí občanství Unie. Každá osoba, která má státní příslušnost členského státu, je občanem Unie. Občanství Unie doplňuje občanství členského státu, nenahrazuje je.
25. Podle čl. 20 odst. 2 písm. a) SFEU mají občané Unie práva a povinnosti stanovené Smlouvami. Mají mimo jiné právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států.
26. Podle čl. 21 odst. 1 SFEU má každý občan Unie právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států s výhradou omezení a podmínek stanovených ve Smlouvách a v opatřeních přijatých k jejich provedení.
27. Podle čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie (Úřední věstník Evropské unie 2012/C 326/02; dále jen „Listina“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace.
28. Podle čl. 24 odst. 2 Listiny při všech činnostech týkajících se dětí, ať už uskutečňovaných veřejnými orgány nebo soukromými institucemi, musí být prvořadým hlediskem nejvlastnější zájem dítěte.
29. Podle čl. 51 odst. 1 Listiny jsou její ustanovení určena členským státům, pokud uplatňují právo Unie.
30. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.
31. Podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
32. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu shora citovaných ustanovení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobkyně jako matka osoby zúčastněné na řízení je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Sporné je, zda byly naplněny podmínky pro zamítnutí její žádosti o přechodný pobyt podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a zda žalovaný řádně posoudil „rovnováhu“ mezi veřejným pořádkem a zásahem do rodinného života žalobkyně.

33. Právním postavením nezletilých občanů EU, kteří pobývají v jiném členském státě, než jehož jsou občany, a kteří jsou závislí na péči a výživě rodiče, který je státním příslušníkem třetí země, se v kontextu čl. 20 a čl. 21 SFEU a směrnice 2004/38/ES zabýval SDEU v rozsudcích ze dne 19. 10. 2004, *Zhu a Chen*, C-200/02, ze dne 10. 10. 2013, *Aloka a Moudoulou*, C-86/12 (dále jen „rozsudek *Aloka a Moudoulou*“), a ze dne 13. 9. 2016, *Rendón Marín*, C-165/14 (dále jen „rozsudek *Rendón Marín*“).
34. Z aplikace závěrů SDEU na projednávanou věc vyplývá, že synovi žalobkyně čl. 21 odst. 1 SFEU a směrnice 2004/38/ES v zásadě přiznávají právo pobytu v ČR, s výhradou omezení a podmínek stanovených ve Smlouvě a v ustanoveních přijatých k jejímu provedení (srov. rozsudek *Rendón Marín*, body 44 a 45). Tatáž ustanovení umožňují žalobkyni jako rodiči, která o osobu zúčastněnou na řízení skutečně pečuje, aby s ní pobývala v ČR (srov. rozsudek *Rendón Marín*, bod 52). Práva přiznaná žalobkyni ustanoveními unijního práva týkajícími se občanství EU nejsou jejími vlastními právy, nýbrž právy odvozenými od výkonu svobody pohybu synem žalobkyně jako občanem EU (srov. rozsudek *Aloka a Moudoulou*, bod 22).
35. Právo pobytu rodinných příslušníků občanů EU na území EU však není bezpodmínečné, nýbrž s ním mohou být spojena omezení a podmínky stanovené ve Smlouvě, jakož i v ustanoveních přijatých k jejímu provedení (srov. rozsudek *Rendón Marín*, bod 55). V souladu s čl. 27 odst. 1 směrnice 2004/38/ES smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů EU a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost mimo jiné z důvodů veřejného pořádku. Jak ale vyplývá z čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby, přičemž předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje a osobní chování cizince musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
36. Při neudělení přechodného pobytu je třeba dodržet zásadu *proporcionality* (posoudit vhodnost, nezbytnost a přiměřenost takového opatření) a na takové posouzení vztáhnout také indikativní kritéria obsažená v čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES [srov. Pořízek, P. Výklad výhrady veřejného pořádku v jednotlivých ustanoveních zákona o pobytu cizinců (část I. Občané EU a jejich rodinní příslušníci). In: Jílek, D., Pořízek, P. (eds.) *Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2016*. 2. vyd. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2018, s. 129-130], tj. délku pobytu dotyčné osoby na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenskou a kulturní integraci v hostitelském členském státě a intenzitu vazeb na zemi původu, jakož i povahu a stupeň závažnosti protiprávního jednání (srov. rozsudek *Rendón Marín*, body 62 a 86). Pro posouzení proporcionality přijatého opatření jsou přitom rozhodující primárně čl. 27 a čl. 28 směrnice 2004/38/ES, přičemž § 174a zákona o pobytu cizinců musí být vždy interpretován a aplikován v jejich světle a nikoliv v rozporu s nimi (srov. Pořízek, P., op. cit., s. 131). Posoudit je přitom nutné rovněž vliv opatření přijatého z důvodu veřejného pořádku na rodinné příslušníky s právem pobytu v hostitelském státě, a to při aplikaci uvedených kritérií, která lze využít i na ně (srov. Pořízek, P., op. cit. s. 128, a rozsudek *Rendón Marín*, bod 86). Vedle nezbytnosti dodržet zásadu proporcionality je přitom třeba vzít v úvahu základní práva, a to zejména podle čl. 7 Listiny *právo na respektování soukromého a rodinného života* a podle čl. 24 odst. 2 Listiny *nejvlastnější zájem dítěte* (srov. rozsudek *Rendón Marín*, bod 66).
37. Z uvedeného tak vyplývá závěr, že odepření práva pobytu (zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu v projednávané věci) s ohledem na trestnou činnost páchanou

státním příslušníkem třetího státu (žalobkyní), který má ve výlučné péči děti, jež jsou občany EU (syn žalobkyně), bude v souladu s unijním právem pouze tehdy, bude-li (i) založeno na skutečném, aktuálním a dostatečně závažném ohrožení veřejného pořádku a dojde-li k němu po řádném posouzení (ii) zásady proporcionality, (iii) nejvlastnějšího zájmu dítěte a (iv) základních práv, jejichž dodržování zajišťuje SDEU (zejména práva na soukromý a rodinný život) [srov. rozsudek *Rendón Marín*, body 84 a 85].

38. Žalovaný posoudil existenci uvedených podmínek pro zamítnutí žádosti žalobkyně zcela nedostatečně, protože je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Požadavek, aby správní orgán v odůvodnění uvedl všechny důvody rozhodnutí a úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů a výkladu právních předpisů, plyne z § 68 odst. 3 správního řádu. Nemožnost zjistit v něm důvody, pro které bylo správní rozhodnutí vydáno, způsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Nedostatek odůvodnění správního rozhodnutí nemůže být zásadně zhojen dodatečně ve fázi soudního přezkumu, například ve vyjádření k žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58). Snažil-li se tedy žalovaný tímto způsobem nedostatky napadeného rozhodnutí odstranit argumentací obsaženou ve svém vyjádření, nemůže být s takovou obranou úspěšný.
39. Předně je třeba uvést, že ačkoliv žalovaný správně odkazuje na závěry uvedené v usnesení NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, podle kterého při výkladu pojmu veřejný pořádek je třeba brát v úvahu celkový smysl právní úpravy a přihlížet k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž je tento pojem použit, sám v souladu s tímto názorem nepostupoval. Žalovaný měl totiž při výkladu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a jeho aplikaci na projednávanou věc vycházet z čl. 20 a 21 SFEU a směrnice 2004/38/ES a judikatury (popřípadě interpretačních zdrojů vydaných Evropskou komisí) k těmto ustanovením se vztahující. Z těchto důvodů byly proto zcela nedostatečné odkazy žalovaného na odůvodnění rozsudku zdejšího soudu č. j. 51 A 39/2021-75, neboť ten se týkal zrušení trvalého pobytu, tedy pobytového oprávnění se zcela jiným vnitrostátním i unijním právním základem (srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29).
40. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že je postaveno zejména na závažnosti protiprávního jednání žalobkyně. V tomto ohledu nelze napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné považovat a soud se shoduje se žalovaným, že jednání žalobkyně bylo nepochybně velmi závažné. Důvodná není ani námitka, že by závažnost žalovaným byla nepřiměřeně zveličována. Žalovaný měl povinnost závažnost posoudit nezávisle na tom, zda žalobkyni byl uložen trest vyhoštění, či nikoliv. V tomto smyslu jsou pobytová řízení a trestní řízení na sobě nezávislá. Na tomto místě považuje soud za nezbytné jen korigovat názor žalovaného a zopakovat, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí opatření pro ochranu veřejného pořádku neodůvodňuje, z čehož vyplývá, že závěr o jeho ohrožení nemůže být postaven na prostém spáchání trestného činu.
41. Jde-li však o podmínku odepření práva pobytu spočívající v tom, že osobní chování cizince musí být *aktuální*, není odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečné. Žalobkyně v tomto kontextu namítá, že žalovaný přehlíží, že trest vykonala, ve výkonu trestu prokázala podstatné polepšení a byla podmíněně propuštěna; z trestu se poučila a od té doby žije řádným životem včetně absolvování pravidelného dohledu Probační a mediační službou.

42. SDEU opakovaně dospěl k závěru, že opatření odůvodněná důvody veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, když se ukáže, že osobní chování dotyčné osoby představuje „*v současné době*“ skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. např. rozsudky ze dne 8. 12. 2011, *Nural Ziebell*, C-371/08, bod 82, nebo ze dne 2. 5. 2018, spojené věci C-331/16 a C-366/16, *K. a H. F.*). V obdobném duchu ostatně hovoří i judikatura NSS, která zdůrazňuje, správní orgán musí posoudit trvání hrozby pro veřejný pořádek s ohledem na plynutí času ke dni vydání svého rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52, bod 50; srov. též rozsudek *Rendón Marín*, bod 65).
43. Žalobkyně podala žádost dne 1. 9. 2021, napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno 28. 3. 2023 a vydáno o den později, tj. po uplynutí 18 měsíců od zahájení řízení. Skutečnosti vyznívající v nepřízeň žalobkyně v době podání žádosti tak mohly v době vydání napadeného rozhodnutí nabýt již jiného rázu (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2017, č. j. 30 A 78/2016-83). Měl-li žalovaný povinnost odůvodnit, že ohrožení veřejného pořádku je aktuální, přičemž se předpokládá, že se cizinec takto bude chovat i v budoucnu, nemůže přehlížet všechny relevantní okolnosti, které nastaly po spáchání trestných činů žalobkyní, v průběhu předcházejícího řízení a po jejím (podmínečném) propuštění z výkonu trestu. Tento závěr rovněž musí být založen na skutečnostech, z nichž vyplývá, že takové nebezpečí hrozí, nikoliv na absenci skutečností, z nichž by plynulo, že nehrozí. Je to přitom žalovaný, kdo musí označit a v řízení shromáždit důkazní materiál ke skutečnostem, jež případně potvrzují přetrvávající ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobkyně. Pro takové posouzení ovšem nejsou ve správním spise podklady. Odkaz na závěry rozsudku zdejšího soudu č. j. 51 A 39/2021-75 je v tomto (nejen z důvodů uvedených v bodu 39 tohoto rozsudku) zcela nedostatečný. Stejně tak skutečnost, že v době vydání napadeného rozhodnutí ještě neuplynula zkušební doba podmíněného propuštění, nemohla odůvodnit závěr, že žalobkyně je (nadále) nebezpečím pro veřejný pořádek. Vždy je třeba zhodnotit všechny konkrétní okolnosti věci. Žalobní námitka je důvodná.
44. Namítá-li pak v rámci druhého žalobního bodu žalobkyně nezákonnost „úvahy“ o rovnováze mezi veřejným pořádkem a zásahem do rodinného života žalobkyně, tj. nepřiměřenost, považuje soud i v tomto ohledu napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
45. Obdobně jako v případě aktuálnosti nebezpečí (srov. výše) žalovaný nezjišťoval a neposoudil situaci žalobkyně (rodinnou a ekonomickou) po jejím podmíněném propuštění. Uvádí sice, že žalobkyně musí „české společnosti“ a „právnímu systému“ prokázat, že vede řádný život, ale jaký život po svém propuštění vede, vůbec nezjišťoval.
46. Napadené rozhodnutí není ale zejména dostatečně odůvodněno, pokud jde o jeho dopad na syna žalobkyně a jednotlivá kritéria pro posouzení proporcionality (přiměřenosti) napadeného rozhodnutí ve vztahu k dotčení jeho práv, např. jeho práva se svobodně pohybovat a pobývat na území EU, práva na rodinný život a jeho nejvlastnějšího zájmu jakožto nezletilého dítěte (srov. bod 36 tohoto rozsudku). Soud zde připomíná, že eventuální právo žalobkyně na povolení k přechodnému pobytu je odvozené od práva pobytu osoby zúčastněné na řízení (srov. bod 34 tohoto rozsudku). Žalovaný však tento aspekt a skutečnost, že ve své podstatě rozhoduje rovněž o právu syna žalobkyně, při svém rozhodování v předcházejícím řízení absolutně pominul, těmito otázkami se vůbec nezabýval a nezjistil k nim ani potřebné skutečnosti. Žalovaný uvedl, že se na území ČR děti žalobkyně nacházejí a pobývají zde na základě povoleného trvalého pobytu; o děti

žalobkyně se měla v době výkonu trestu odnětí svobody starat její „matka“; jako rodič může žalobkyně jen stěží výchovně působit na své děti; je pouze na ní, aby po zrušení pobytového oprávnění našla cestu, která by jí umožnila soužití s dětmi; není zde žádná objektivní překážka, jež by bránila přestěhování žalobkyně a s ní případně též dětí žalobkyně do země původu a jejich společnému životu; jakkoliv děti žalobkyně žijí od narození v ČR, odmala se pohybují ve vietnamské komunitě a vietnamsky se zjevně dorozumí. Za ilustraci nedostatečného posouzení rodinné situace žalobkyně a jejích dětí soud považuje tvrzení obsažené ve vyjádření k žalobě, podle kterého manžel žalobkyně uvítá možnost setkání se svou dcerou, ačkoliv žalobkyně tvrdila (srov. rozsudek zdejšího soudu č. j. 51 A 39/2021-75), že rovněž dcera žalobkyně je biologickou dcerou druha žalobkyně. Zcela spekulativní je rovněž závěr, který nemá oporu ve správním spise, že se v zemi původu nacházejí příbuzní žalobkyně, kteří jí budou schopni pomoci. Vyjma uvedené povrchní argumentace nezohledňující postavení osoby zúčastněné na řízení jako občana EU žalovaný dopad napadeného rozhodnutí na syna žalobkyně, jemuž v době vydání napadeného rozhodnutí bylo 8 let, zcela pominul. Je sice pravdou, že obecně nelze po správních orgánech požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, nicméně tyto závěry nelze uplatnit v situaci, kdy jsou správní orgány povinny zohlednit práva a oprávněné zájmy (jak byly předestřeny výše) nezletilého občana EU, od jehož právního postavení žadatel své právo pobytu odvozuje. Žalobní námitka je důvodná.

47. Žalovaný se sice výslovně nevěnoval všem veškerým indikativním kritériím dle čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES (srov. bod 36 tohoto rozsudku), to však soud za důvod zrušení napadeného rozhodnutí neshledal. Ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, které by svědčily o nutnosti se dalším otázkám blíže věnovat a ostatně ani žalobkyně sama k nim ani v předcházejícím řízení, ani v podané žalobě ničeho netvrdí.
48. Soud rovněž nepřisvědčil žalobkyni v tom, že by napadené rozhodnutí bylo v rozporu se zásadou zákazu dvojího potrestání za týž čin (*ne bis in idem*) ve smyslu čl. 40 odst. 5 Listiny a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Evropské úmluvě o lidských právech, neboť v rozhodnutí týkajícím se pobytu cizinců nejde o trestní obvinění ve smyslu Evropské úmluvy o lidských právech (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS). Tato dílčí námitka není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Soud ze shora uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
50. Bude-li se žalovaný v dalším řízení zabývat důvody pro zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, je nezbytné, aby se nad rámec podmínek a kritérií, které posoudil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, věnoval zejména otázkám *aktuálnosti* ohrožení veřejného pořádku (zvláště s ohledem na dobu a skutečnosti, které nastaly po spáchání trestných činů, kterých se žalobkyně dopustila), nejvlastnějšího *zájmu dítěte* a *proporcionality* svého rozhodnutí, a to především ve vztahu k *právu na rodinný život* žalobkyně a syna žalobkyně. Bude přitom postupovat podle vodítek, která soud uvedl v odůvodnění tohoto rozsudku.

51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť byl neúspěšný. Naproti tomu žalobkyni, která byla ve věci plně úspěšná, soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 12 228 Kč přiznal. Tu tvoří náhrada za zaplacený soudní poplatek za řízení ve výši 3 000 Kč a soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, odměna advokáta ve výši 6 200 Kč za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, to vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21% DPH z odměny advokáta a náhrady jeho hotových výdajů. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
52. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost a nejsou zde ani žádné důvody hodné zřetele, pro něž by bylo namístež jí přiznat náhradu nákladů řízení. Proto jí náhrada nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. července 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu

